

לשייר בפרשה פחות משלושה פסוקים

נתבאר, **שלדעת תנא קמא, אין משיירים בפרשה פחות משלושה פסוקים**, [ולכן פרשה של חמישה פסוקים יקרא היחיד את כולה, ולא יקרא שלושה פסוקים ושייר שנים]. והטעם לכך, **גזרה משום היוצאים, שכשיראו אותו משייר שני פסוקים, ויצאו, יהיו סבורים שהבא אחריו יקרא רק שני פסוקים.**

ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי, שגם דעת היש אומרים כן, שאין לשייר בפרשה פחות משלושה פסוקים מהטעם הזה.

ואף שלכאורה דבר פשוט הוא, שהרי בדין התחלה בפרשה פחות משלושה פסוקים, שתנא קמא מיקל, הם מחמירים, ואם כן לכאורה כל שכן שבדין זה, שמחמיר בו תנא קמא, גם הם מחמירים.

מכל מקום **הוצרך רבי יהושע בן לוי לומר זאת בפירוש, כי מצד שני היה מקום לומר, שלדעת היש אומרים, אף שאין מתחילים בפרשה פחות משלושה פסוקים, גזרה משום הנכנסים, מותר לשייר בה פחות משלושה פסוקים, ואין לחוש לטעות היוצאים, כי אין זה שכיח שיצאו בני אדם באמצע קריאת התורה.**

מספר הקראים בתעניות

נתבאר, שבשני וחמישי ושבת במנחה, קוראים בתורה שלושה קראים, [כנגד תורה נביאים וכתובים או כנגד כהנים לויים וישראלים]. וכמו כן נתבאר, שבראשי חודשים וחולו של מועד, מאחר שהם חשובים יותר, קוראים בהם בתורה ארבעה קראים.

ונסתפקו בגמרא, כמה קראים קוראים בתורה בתעניות ציבור. האם מאחר שאין בתעניות ציבור קרבן מוסף, אינם כראשי חדשים, אלא כשני וחמישי, וקוראים בהם שלושה קראים. או מאחר שיש בהם תוספת בתפילה, שמוסיפים בהם בתפילה ברכת ענווה, חשובים הם משני וחמישי כדבר שיש בו מוסף, וקוראים בהם **ארבעה** קראים.

ומתחילת משנתנו אין ללמוד דין זה, כי אף שמהדין הראשון משמע שדוקא בשני וחמישי קוראים שלושה, אבל בתעניות ארבעה, מהדין השני משמע להיפך, שדוקא בראשי חדשים וחולו של מועד קוראים ארבעה, אבל בתעניות שלושה.